

Skiblessure volkomen genezen

Skiing injury completely healed

Christian Science Sentinel, 01.02.2006

Een vriend en ik gingen skiën, maar ik was ongerust, omdat ik pas één keer tevoren had geskied. Dus was ik de hele tijd aan het bidden. Ik had bijna mijn eerste afdaling voltooid, toen het terrein plotseling steiler werd. Daar mijn snelheid enorm toenam en ik niet in staat was mijn koers te houden, leek het dat de bomen, waar ik met grote snelheid op afvloog, het enige stoppunt waren.

Gelukkig vermeed ik de bomen, maar ik viel en terwijl ik viel, hoorde ik twee harde klikgeluiden in mijn been. Nadat ik nog verder getuimeld was, kwam ik tenslotte op mijn rug tot stilstand.

Eerst probeerde ik om hulp te roepen, omdat ik zelf niet rechtop kon zitten. Maar al gauw realiseerde ik me dat mijn vriend me een eind vóór was en misschien niets wist van mijn toestand. Ik geef toe dat ik even huilde, maar terwijl ik daar lag, werd ik me duidelijk bewust van de prachtige hemel boven me en het uitzicht dat ik daar nu ineens op had. Toen mijn angst wat bedaarde, kwam er een gedachte bij me op. Het was een idee dat een Christian Science practitioner me een paar weken tevoren had voorgehouden in verband met een ander probleem waarover ik met hem had gepraat. Hij had gezegd dat het belangrijkste punt was dat ik geloofde dat ik gescheiden was van God. Toen hij dat zei, kon ik niet precies verklaren hoe dat idee op mij van toepassing was, maar het paste zeker volmaakt in mijn situatie van nu. In wat ik nu nodig had voor mijn genezing, was voorzien nog vóór ik er om vroeg.

Met deze gedachte begon ik me warm en getroost te voelen. U kunt het geloven of niet, maar ik begon me zowaar blij te voelen. Ik wist op dat ogenblik dat ik niet gescheiden was van hulp, omdat ik nooit gescheiden was van God. Zoals Mary Baker Eddy in *Wetenschap en Gezondheid met Sleutel tot de Heilige Schrift* verklaart: "Gemoed [God] is niet hulpeloos" (blz. 191). Dus of iemand mij kon horen of niet, ik wist dat alle hulp waar ik ooit op kon hopen er al was.

Het lukte me om te gaan zitten en ik had het gevoel alsof ik voor eeuwig op die berg had kunnen blijven, zo rustig was ik. Maar tenslotte kwam mijn vriend terug en hij bracht mensen mee die me op een brancard de berg af konden dragen. Ze brachten me naar de skihut, waar mijn been werd gespalkt. Ze uitten hun bezorgdheid en zeiden dat ze zoiets al eerder hadden gezien en dat ik onmiddellijk medische hulp nodig had. Mijn vriend drong er ook op aan dat ik naar een eerstehulp post zou gaan, dus voldeed ik aan dat verzoek. Maar ik wist dat, wat de diagnose ook mocht zijn, ik die volgens de leer van Christian Science, niet hoefde te aanvaarden. Ik wist wie mijn ware Arts was – God.

Voor andere vertalingen in het Nederlands, zie <http://www.csheraut.com>

De dokter constateerde dat de blessure een doorgesneden voorste- en gescheurde achterste-gewrichtsband betrof. Hij zei dat ik een orthopedische operatie moest ondergaan, en dat ik maar twee opties had: Óf een operatie, óf een revalidatie van enkele maanden, zo niet langer. Maar in beide gevallen zou ik nooit meer de volledige bewegingsvrijheid in mijn been krijgen en mijn knie zou nooit meer dezelfde zijn of vanzelf genezen.

Hinkend op krukken ging ik weer aan het werk. Na een korte tijd van bidden met een Christian Science practitioner, en vooruitgang in de genezing, leek het mij het beste om naar mijn ouderlijk huis terug te gaan.

Binnen de eerste week thuis kreeg ik schoon genoeg van het ongemak van die krukken en door dagelijks bidden en met de liefde en steun van mijn familie, voelde ik me vrij om de krukken niet meer te gebruiken en haalde ik de beugel van mijn been. Hoewel ik nog moeite had om vrij rond te lopen, besloot ik alleen en voorgoed te steunen op God. Ik bad letterlijk bij iedere stap die ik nam. Ik herinner me niet elke passage uit de Bijbel en *Wetenschap en Gezondheid* waar ik mee werkte, maar ik bestudeerde elke dag de bijbelles uit het *Christian Science Kwartaalboekje*, wat altijd nieuw geestelijk licht bracht. Ik las ook *Wetenschap en Gezondheid* voor het eerst helemaal door.

Er was één belangrijk verhaal in de Bijbel dat ik me wèl herinner, omdat ik dat heel makkelijk in verband bracht met mijzelf. Het was het verhaal van Jakob die met een engel worstelde (zie Gen. 32:24-30). Het zegt o.a.: “Jakob bleef alleen ... En hij zeide: Ik zal U (de engel) niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent.”

Eddy's uitleg van dit bijbelverhaal in *Wetenschap en Gezondheid* (zie blz. 308-309) verschaftte me nog meer duidelijkheid over de ware betekenis ervan, en hoe het ook betrekking had op wat ik zelf doormaakte. Ik voelde me net als Jakob!

Ik besloot dat ik “niet zou laten gaan” – ophouden met bidden – tot ik een duidelijke oplossing zag. Zoals mijn moeder het uitdrukte: “Ik nam mijn standpunt in ten opzichte van de dwaling.” Het was geen menselijke wilskracht waar ik op vertrouwde, maar ik wist dat het Gods overwinning zou zijn. En dat ik alle recht had – we hebben allemaal dat recht – om heerschappij over alle kwaad, ook blessures, tot uitdrukking te brengen.

Dag in dag uit, ieder ogenblik, stemde ik af op God – luisterend naar Hem en naar de verzekering dat ik als Zijn geliefde en goed gevormde idee, nooit voor een ogenblik buiten Zijn zorg of gescheiden van Hem kon zijn. In minder dan een maand na het ski-ongeval was ik zonder enige medische hulp volledig hersteld.

Kort nadat deze genezing plaatsvond, hoorde ik voor het eerst dat mijn vader vele jaren geleden ook door Christian Science was genezen van zo'n zelfde blessure. Het is nu ongeveer vier jaar geleden sinds mijn genezing plaatsvond en ik kan mijn been volledig gebruiken. Ik loop, jog en doe alle normale dingen die ik vroeger deed.

Jennifer Wilmer
Stanton, Michigan, V.S.